

◆ Avelino Abuín de Tembra comezou a súa colaboración con *Diario de Arousa* o 21 de maio do 2006. Dende *A Bouza* -centro do seu universo literario- o añorado poeta enviaba semanalmente luminosos e comprometidos artigos. Foi unha fecunda sin- gradura xornalística na que o escritor de San Xoán de Laíño sempre amosou o seu indeclinable amor a Galicia.

Os Pedróns 2006

Dende que os premios da actual Fundación do Pedrón de Ouro se crearon en 1964, acoden cada ano a súa cita institucional. Os estatutos do Pedrón establecen que os galardóns deben ser entregados no domingo inmediato a celebración do Día das Letras

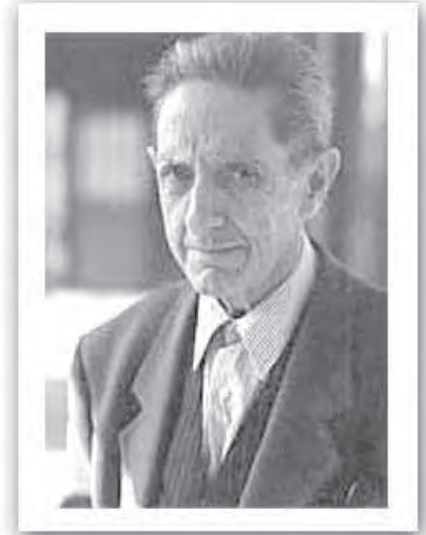
que despois se reviraría e abuxaría da Galicia que buscábamos e pretendíamos.

Recordar a protohistoria do Pedrón de Ouro produce emoción. Revívase a Tenrura e o intensísimo cariño, amor e paixón co que se facía as efemérides do Pedrón. Trae á memoria figu-

zada en Vicente Araguas. A Fundación salientará a fideidade que lle amosou sempre a Galicia como fundador de Voces Ceibes. As mensaxes de Galicia que Araguas espallou por diferentes países europeos. A incesante promoción en Madrid, onde reside e, natural-

mente, a produción literaria como poeta, novelista, ensaísta é traductor. Araguas é unha das plumas máis insignes das letras

galegas de agora e de sempre. Corenta anos de lealdades con sacrificios e retesías infinitas. Galicia, o seu idioma, a súa cultura, como bandeira de combate e como orgullo en todo o mundo. A "estrita fidelidade", en palabras de Araguas, Joyce e Stevenson en galego. Cel-

Alguns dos galardonados co Pedrón de Ouro en edicións anteriores ás do 2006

Galegas. Na presente edición correspóndese co 21 de maio. É unha festa de galegitude. Unha festa de identidade de Galicia. Sabido é que foron Pedróns de Ouro os patriarcas de Galicia que ocuparon o protagonismo do país ao longo da vixésima centuria. Para moitos deles, case foi o único e solidario recoñecemento que se lles fixo en vida, a pesar de que a súa loita comenzara moito antes dos negros albores da guerra civil e do franquismo. Cómpre lembrar aqueles amenceres iniciais, cando Galicia era un ermo. Unha soidade indefensa e triste. Nelas recibiron o Pedrón galegos tan ilustres como Parga Pondal, Carballo Calero, Penzol Labandera, Xohana Torres, Álvaro Gil, Filgueira Valverde, Díaz Pardo. Ou cando se premiaba a Rey Romero polo "Poema das Mateiras Sagras", o Ballet Galego Rey de Viana, Espiña Gamallo, Morente Torres -ambos, pola tradución dos evanxeos-, o extraño caso de Rubén García, Victoria Armes- to, pola publicación de "Galicia feudal". Tempos escuros en que se valoraban minúsculos esforzos dalgunha xente

ras venerables. Trae a Monseñor Araújo Iglesias e a súa actitude persoal a prol dos valores espirituais da patria. A Álvaro Cunqueiro, que pronunciou o discurso máis fermoso das catro décadas de existencia, co brado "Mil primaveras máis para a nosa lingua". Foi no Pedrón de 1980 e non en apócrifas xuntanzas. Gardamos as verbas como ouro. Son nosas. Son un acto de fe en Galicia que Cunqueiro lle deixou como legado indeclinable ao Pedrón. Evocar as figuras barís de Otero Pedraio, Fernández del Riego, Rafael Dieste, Ferro Couselo, Antonio Fraguas, Ogando Vázquez. Os Pedróns de Honra a andaina auroral con Rodríguez Lapa, Pires de Lima, Santos Júnior, Hans Schneider Cesare Borgna, Albert Balil. Os iconos da Gaicia ideal que representaron Alonso Ríos, ou Prada Chamochín. o propio Pedrón posúe o seu martiroloxio particular. O añorado Modesto Rodríguez Figueiredo, que morrería en acto de servizo en 1976. Con él, Octavio San Martín, Xocas, Borobó, Camilo Agrasar, Rodríguez Fraíz, Agustín Portela, Pousa Carrera.

López Casanova, García Alén, Promotores do Galego en Asturias, O Bierzo, Felipe Lubián, Nunca Máis, John Rutheford, Antía Cal, Centro Galego de Baracaldo, Beiras Torrado, Pérez Barreiro. Pedróns de Ouro e Pedróns de Honra, paralela e indistintamente. A fundación acaba de dar a coñecer os Pedróns do 2006. Pedrón de Ouro, á aula Castelao de Filosofía, con sede en Pontevedra. Pedrón de Honra, a Vicenta Araguas. O diploma que acredita a concesión recollerá en síntese os méritos que concorren a institución e no poeta. Dirá, por exemplo, que a Aula Castelao de Filosofía representa a renovación temática e metodolóxica neste eido e a súa dimensión transformadora e crítica. Invocará o labor continuado e pertinaz da Semana Galega de Filosofía a través de congresos, seminarios e xornadas pedagóxicas abertas á totalidade dos sectores sociais. Exaltará o seu afán de converter a lingua galega nun poderoso vehículo de comunicación.

A lingua das mil primaveras que nos legou Cunqueiro, está relevantemente personali-

Recordar a protohistoria do Pedrón de Ouro produce emoción. Revívase a Tenrura e o intensísimo cariño, amor e paixón co que se facía as efemérides do Pedrón

mente, a produción literaria como poeta, novelista, ensaísta é traductor. Araguas é unha das plumas máis insignes das letras

so Emilio, Cunqueiro, Darío Xoan Cabana transferidos ao castelán.

Momento de alborozo e alegría que culminaron hoxe, 21 de maio, na horta da Casa Museo de Rosalía de Castro, na Matanza. Non sei se fago se digo e ratifico que a festa dos Pedróns é a festa expresa, categórica e contumaz da lingua. Eis como lingua posúe defensores, ás veces ocultos na persoal modestia, pero perseverantes na humildade e no silencio. Ignoro que pretenden os profetas que andan a falar teimadamente do declive da lingua, do seu devalo e decadencia. Como exemplos como os da Aula Castelao e de Vicente Araguas, Pedróns 2006, a lingua galega semella estar viva e vigorosa, exuberante e ubérrima, nunha nación feliz. Con galegos desta caste e prosapia, ¿como se pode falar de pesimismo? ¡Benia a esta homenaxe merecida á que me uno de todo corazón!

AVELINO ABUÍN DE TEMBRA
Primeiro artigo publicado en *Diario de Arousa*, 2006